

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923

ΔΡΙΘ. 3

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» ἀνακοινωθέντι τῆς Ἐποπευρούσης Ἐπιτροπῆς, τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ τοῦ ἀνά χεῖρας Δελτίου, ἐγράφη ὅτι τὸ ἰδεῶδες, εἰς τὸ ὅποιον δέον νὰ κατατείνῃ ἡ Ἐκκλησία, πρέπει νὰ ἦνε ἡ ἔκδοσις ἡμερησίου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου.

Ἡ γνώμη αὕτη εἶνε ὀρθοτάτη, ὡς βασιζομένη ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς συγχρόνου πραγματικότητος. Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἣ, μᾶλλον, ἀπὸ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐντύπου πρὸς ὅσον οἶόν τε εὐρύτεραν διάδοσιν τῶν ἰδεῶν διὰ τῆς ἐφημερίδος, διευκολυνομένης διὰ τῶν τὰ μάλιστα εὐρυθεντῶν, ἀναπτυχθέντων, καὶ διακλαδωθέντων μέσων τῆς συγκοινωνίας, ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀπέβη σπουδαιότατη δύναμις ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, διότι ἐγένετο τὸ τελεσφορότερον τῶν μέσων τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Πᾶσα ἰδέα, ἀποκροσταλλομένη εἰς τὸν ἐκφράζοντα αὐτὴν συνδυασμὸν τῶν συμβόλων-γραμμάτων καὶ οἷον ἐριστικῶς δεσμευομένη ἐπὶ τοῦ χάρτου, δημοσιεύεται ὡς ἄριστα, δηλαδὴ καθίσταται κτῆμα τοῦ δημοσίου, μόνον διὰ τοῦ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἐφημερίδος ἐμφανιζομένου ἡμερησίου ἐντύπου, ὅπερ διὰ τῆς ἰλιγγιώδους μηχανικῆς ταχύτητος ἀναπαραγόμενον εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων, καὶ ὑπὸ τῶν ταχυτάτων, πυκνοτάτων καὶ εἰς πᾶσαν ἀκτῖνα διακινουμένων παντοίων μέσων τῆς συγκοινωνίας ὡσεὶ ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων φερόμενον, ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ ἐξίστηματι ἐδρίσκειται ἤδη ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῦ τὰς ἀπωτάτας οἰκοῦντος ἑσχατῆς καὶ, ἀπλήστως ἀναγιγνωσκόμενον, μεταγίγνεται εἰς τὸ κοινὸν ὡς γνώσις, ὡς ὑποβολή, ὡς παρότρυνσις, ὡς ἰδεολογικὸς κόσμος, ὡς τροφή πνευματικῆ, ἀντόχημα ὡς ζωή.

Εὐνόητον, ἐκ τούτου, πόσον μεγάλη εἶνε ἡ σπουδαιότης τοῦ τύπου. Πᾶσα ἰδέα, οἰουδήποτε ποιοῦ, πᾶσα σκέψις διὰ τοῦ ἐντύπου ἐξαγγελλομένη, ἀποτελεῖ τροφήν, καλὴν ἢ κακὴν, δι' ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Καὶ αἱ ἰδέαι ἐκσφενδονίζονται εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὑχί ἅπαρ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ πολλάκις· δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σιγή, καθ' ἣν τὸ ταχυδρομεῖον δὲν ἐξέρχεται δι' ἔλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἐφημερίδος ἔντυπον. Ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ θὰ μεταδώσωσιν οἱ πολιτικοὶ τὰς περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ πολιτικῆς δεοντολογίας ἰδέας τῶν ἐν αὐτῷ θὰ ἐξαγγελῶσιν τὰς ἐφευρέσεις αὐτῶν καὶ ἀνακαλύψις οἱ περὶ τὰς παντοίας ἀσχολούμενοι ἐπιστήμας· δι' αὐτοῦ θὰ ἀνακοινώσωσι τὰς σκέψεις αὐτῶν οἱ κοινωνιολόγοι·

ἐν αὐτῷ οἱ ἐκλαίκευται τῆς ἐπιστήμης θὰ καταστήσωσι κτῆμα πικρὸς ἀναγνώστου τὰς ἐπιστημονικὰς ἢ φιλοσοφικὰς ἀληθείας, ἢ ὑποθέσεις καὶ θεωρίας· δι' αὐτῶν, συντόμως εἰπεῖν, θὰ μεταδοθῇ καὶ θὰ διαδοθῇ εἰς πάντας πᾶσα ἀλήθεια καὶ πᾶν πνευματικὸν φῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ πᾶν ψεῦδος, καὶ πᾶσα πλάνη καὶ διαστροφή καὶ πᾶς σκοτασμός. Πάντα ταῦτα προσφέρονται ἔτοιμα εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀναγνώστων. Ἐνώπιον αὐτῶν συντελεῖται τεράστιος ἰδεολογικὸς ἀναθρασμός· ἡ πνευματικὴ πικρὰ κείται πρὸ αὐτῶν προκλητικῆ, εἰς αὐτοὺς δ' ἀπόκειται νὰ κρίνωσι καὶ ἀποφασίσωσι εἰ ἐκ πάντων ὑφείλουσι νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ὑγιᾶ δι' ἑαυτοὺς τροφήν.

Ἄλλ' ἐκ πάντων τῶν περὶ ἀναπτύξεως, βελτιώσεως καὶ ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐνδιαφερομένων παραργόντων, ὁ τὰ μάλιστα ἐνδεδειγμένος εἶνε βεβαίως ἡ Ἐκκλησία. Ἀποτελοῦσα τὸν κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ὀργανισμὸν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ, σκοπὸν αὐτῆς τάσσει τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν προαγωγὴν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ὡς οἶόν τε πυκνοτέρας, ἐμμονωτέρας καὶ εὐρύτερας διδασκαλίας καὶ διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθινὴν τροφήν τῆς ζωῆς.

Βεβαίως τὸ πρὸς διάδοσιν τῶν θείων καὶ σωτηρίων ἀληθειῶν καταλληλότερον μέσον ἀνέκαθεν ἦτο τὸ προφορικὸν κήρυγμα. Ὁ ἱεροκῆρυξ ἠδύνατο καὶ δύναται τὸ μὲν νὰ ὁμιλῇ πρὸς πολλοὺς συγχρόνως, τὸ δὲ νὰ μετακινήται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ νὰ ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἑκάστοτε νέον ἀκροατήριον. Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ μέσον τῆς προφορικῆς διδασκαλίας καὶ σήμερον ἐστὶ βεβαίως οὐδὲν τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ ἀπέβαλεν ὡς πρὸς τὴν διάδοσιν τῶν ὀρθῶν ἰδεῶν τῆς ζωῆς, δέον ὅμως νὰ ὁμολγηθῇ, ὅτι ἀπαραιτήτως θὰ ἔπρεπε νὰ συμβαδίξῃ καὶ ἡ διὰ τοῦ ἐντύπου λόγου διδασκαλία. Ὄρθως ἐλέχθη, ὅτι ἐὰν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀποστόλων ὑπῆρχον ἐφημερίδες, οἱ ἀπόστολοι καὶ θὰ ἐδημοσιογράφεον, ὁ δ' ἀπόστολος Παῦλος θὰ ἦτο ὁ θερμουργότερος, ὁ δραστηριώτερός καὶ ὁ γονιμώτερος δημοσιογράφος. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τύπου ἀποτελεῖ μίαν τῶν σπουδαιότατων κατακτήσεων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, μὴ δυναμένη ν' ἀμεληθῇ ἢ ν' ἀγνοηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπ' ἐναντίας, θὰ ἔπρεπε ν' αὐτὴ νὰ ἔχῃ ἤδη ἐγκλωπιθῇ αὐτὴν πρὸ πολλοῦ διὰ τὰς σημαντικὰς αὐτῆς ἀνάγκας. Κεῖται πάσης ἀμφιβολίας ἔκτος ὅτι τὸ πρῶτιστον κίσις ὀργανωμένης Ἐκκλησίας ἀπόκτημα θὰ ἔπρεπε νὰ ἦνε τὸ Τυπογραφεῖον. Ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Τυπογραφεῖῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτυπῶνται τὸ Εὐαγγέλιον, τὰ λειτουργικὰ βιβλία, τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων καὶ τῶν θεολόγων, τὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ μάλιστα δὲ πάντων ἡ

ἐφημερίς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἡμερήσιον αὐτῆς δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ὁποῦ θὰ ἐδιδάσκοντο αἱ ὕψις ἀρχαὶ τῆς ζωῆς καθ' ἀπάσας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, καὶ θὰ παρῆτο ὁ τόνος καὶ ὁ ρυθμὸς τοῦ εἰς τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἀρμόζοντος βίου, τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ σωματικοῦ.

Ἄλλ' ἀπὸ τῶν στηλῶν τοιοῦτου ἡμερησίου φύλλου καὶ μόνον θὰ ἦτο, ἐξ ἄλλου, δυνατὴ ἡ τελεσφόρος διεργαγωγὴ τῆς πρὸς τὰ ἀντιθετὰ τῷ Χριστιανισμῷ ρεύματα ἀντιδράσεως. Τὸ διὰ τοῦ τύπου διαδιδόμενον ψεῦδος, τὴν διὰ τῆς ἐφημερίδος προπαγανδιζομένην πλάνην, καὶ πᾶσαν ἀνήθικον σκέψιν καὶ ἰδέαν διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου δημοσιοσομένην, μόνον διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἰσου κατ' αὐτῶν ἀνταγωνισμοῦ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παρακολουθῶμεν, νὰ ἀναιρῶμεν καὶ νὰ ἐξουδετερώμεν. Ἡ ἄκρως μειονεκτικὴ ἡμῶν ἀπέναντι τῆς καθ' ὄλου δημοσιογραφίας θέσις εἶνε προσφανής, καθ' ὅσον, ἀναγκαζόμενοι νὰ ἀμυνώμεθα δι' ὅπλων ἀγχεμάχων, παλαιῶν καὶ στοιχειωδῶν, ἐνῶ πολεμοῦμεθα διὰ τηλεδύλων καὶ ἄλλων νωεστάτης ἐφευρέσεως ὅπλων, ἐκλαμβανόμεθα ὑπὸ πάντων ὡς οἱ ἡττημένοι τοῦ ἀγῶνος, ἐνῶ κατ' οὐσίαν ἔχομεν τὴν νίκην ὑπὲρ ἡμῶν. Διότι, ἐνῶ θὰ εἴχομεν τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν εὐκολίαν νὰ λαλῶμεν καθ' ἑκάστην καὶ πρὸς ἑκατομύρια ἀναγνωστῶν, περιοριζόμεθα δι' ὧν νῦν διαθέτομεν μέσων εἰς στενωτάτου κύκλου, καὶ δὴ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα.

Οὐδαμῖα μέχρι τοῦ νῦν ὀρθόδοξος αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ἀπέκτησεν ὡς δημοσιογραφικὸν αὐτῆς ὄργανον ἡμερήσιον φύλλον. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς πολλοὺς λόγους, ὧν ὁ σπουδαιότερος εἶνε αἱ συνθήκαι, ὅφ' ἂς ἐκάστη αὐτῶν μέχρι τοῦδε διεθίωσε, καὶ νῦν τελεί, αἰτίνας δὲ πολὺ διαφέρουσι τῶν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἧτις διαθέτει δίκτυον ὄλον ἡμερησίων δημοσιογραφικῶν ὄργανων. Ἐν ταῖς δυτικαῖς χώραις, ἐν αἷς ὀξὺς διεξάγεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ μεταξὺ διαφόρων, ποικίλης ἀποχρώσεως καὶ κατευθύνσεως, πολιτικῶν μεριδῶν ἀγῶν, πολεμεῖται δ' ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ λυσοδῶς ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία, ἐγένετο ἀνάγκη διαμορφώσεως ἰδίου «Κατολικοῦ» κόμματος πρὸς σκοποὺς καθαρῶς πολιτικούς, τὸ κόμμα δὲ τοῦτο δὲν δύναται, ὡς εἶναι εὐνόητον, νὰ διεξάγῃ τοὺς πρὸς τοὺς ἀνειπάλους περὶ ἐπικρατήσεως ἀγῶνας, εἰ μὴ δι' ἡμερησίων ἐφημερίδων. Παρ' ἡμῖν βεβαίως τοιοῦτοι κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνες δὲν ἐσημειώθησαν, οὔτε καὶ θὰ σημειωθῶσι ποτέ, καθ' ὅσον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε πάντη ξένη πρὸς σκοποὺς πολιτικοὺς καὶ ἄλλοτρια πρὸς πολιτικὰς βλέψεις καὶ κοσμικὰ συμφέροντα. Οὐδ' ἐκνήχθη ποτέ ἐκ μέρους Ἑλλήνων ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἀναφανδὸν πόλεμος κατὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον ὀνομαζόμενον σαβερῶς τὰ θεμέλια τῆς θρησκείας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνέκαθεν στερρῶς ἔχεται τῆς πίστεως τῶν πατέρων του. Τοιοῦτων ἀγῶνων εἶνε ἀπηλλαγμένοι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καὶ δὲν ἠσθάνθησαν συνεισῆσαι τὴν ἀνάγκην τῆς δι' ἡμερησίων δημοσιογραφικῶν ὄργανων ἀντιδράσεως.

Ἄλλ' ἐὰν τὰ τοιαῦτα ὄργανα ἀποδεικνύονται παρ' ἡμῖν περιττὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοιοῦτων εἰδικῶν σκο-

πῶν, μία ἐφημερίς τοῦλάχιστον θὰ ἦτο ἀναγκαία ὡς φορεὶς ὕψινοῦς διδασκαλίας, ὡς περίοπτος καὶ τηλεδῶς καὶ περιάκουστος ἄμβων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ θὰ ἐκτρώσσοντο αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ μέχρι τῶν περᾶτων τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ἀπωτέρων καταφυγίων τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνικῆς διασποράς.

Μία τοιαύτη ἐφημερίς θὰ ἠδύνατο ν' ἀποβῆ ἰσχυρὰ πνοὴ ἐξυγιάνσεως τοῦ Ἑλλήνος ὡς ἀτόμου καὶ ὡς κοινωνικοῦ παράγοντος, διατι δ' ὄχι καὶ ὡς πολιτικοῦ καὶ ὡς ἐπιστήμονος, συντελοῦσα εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν πολιτικῶν ἠθῶν καὶ εἰς προαγωγὴν τῆς ἐπιστημονικῆς εἰλικρινείας καὶ εὐσυνειδησίας καὶ σοβαρότητος. Δεδομένης οὗτης τῆς ἐμμονῆς τοῦ Ἑλλήνος ἐν τῇ σωτείρᾳ τῶν πατέρων του πίστει, ἐν ἡμερήσιον θρησκευοθητικὸν φύλλον, προάγον τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀγρυπνοῦν κατὰ πάσης ὑπὸ ἐπιπολαίας ἡμιμαθείας διασκέσεως τῶν βάσεων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, θὰ ἀπέδαινε δύναμις ἠθικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴ, τεραστία, πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἀτόμων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Γ. Π.

Ἡ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γ'

Συνεδρία τρίτη

Τὴν ἐπομένην 6]19 Ἀπριλίου ἐγένετο ἡ τρίτη συνεδρία καθ' ἣν ἀναγινώσκειται τὸ πρὸς τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον ἀποσταλὲν τηλεγράφημα τῆς Ἱεραρχίας ἔχον ἐπὶ λέξει ὧδε :

Οἶκουμενικὸν Πατριάρχην
Μελέτιον

Κωνσταντινούπολιν

«Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνει ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν (Κων)πόλεως, ἐκφράζουσα πρὸς Αὐτὴν συμπάθειαν καὶ ἀπειρον σεβασμὸν, ἀμὰ δὲ καὶ δεομένη τοῦ Θεοῦ, ὅπως μὴ ἐπιτρέψῃ πειρασθῆναι Αὐτὴν ὑπὲρ ὃ δύναται».

Εἶτα ἀναγινώσκειται ἔγγραφο τοῦ Μακ. Μητρ. Οὐγγροβλαχίας καὶ Πρωτεύοντος Ρουμανίας κ. Μύρωνος, ζητοῦντος τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μεταθέσεως τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος παρεμπιπτουσῶν ἑορτῶν εἰς τὰς Κυριακὰς διὰ λόγους οικονομικούς ἢ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις ἀναβάλλεται.

Ἀκολούθως ἀποφασίζεται ἵνα ἀνασταλῆ πᾶσα χειροτονία ἐπὶ ἕνα μῆνα, ληθέντος ὑπ' ὅψιν ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ μελέτην νέου περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων νόμου καθορίζονται ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον καὶ συμφερότερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὰ περὶ προσόντων τῶν ἐφημερίων. Ἀρχεται δ' εἶτα ἡ κατ' ἄρθρον συζήτησις τοῦ ὑπὸ τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπείας καταρτισθέντος σχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἐν ταῖς ἐφεξῆς ἐπαλλήλοις τέσσαρσι συνεδρίασι καταρτισθὲν νέον Σχέδιον Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ ἐπιτομωτάτῃ παρέχεται ἐνταῦθα ἐν τοῖς κυριωτάτοις περὶ ληψίς, ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελουμένη ἐκ πάντων τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ

Βασιλείου, Ἀνωτάτην μὲν αὐτῆς Ἀρχὴν ἔχει τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, Κεντρικὴν δὲ Διοικητικὴν τὴν Ἱερὰν Διοικουσαν Σύνοδον. Καὶ ἡ μὲν Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνεργουμένη ἀπαξ τοῦ ἔτους, τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου, πρὸς διάσκεψιν ἐπὶ γενικῶν ἐκκλησιῶν. Ζητημάτων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Προέδρου τῆς Διοικούσης Συνόδου, ἀποφασίζει ἐπὶ ζητημάτων πίστεως, λατρείας, ἐκκλ. πειθαρχίας, οργανώσεως καὶ ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Ἱερὰ Διοικοῦσα Σύνοδος, ἐδρεύουσα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Βασιλείου καὶ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀρχιερατεύοντος Μητροπολίτου καὶ τεσσάρων συνέδρων, δι' ἐν καὶ μόνον ἔτος προσκαλουμένων κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, περὶ ὧν εἰδικὰ ἀναφέρουσιν ἄρθρα, μεριμνῶσα μὲν περὶ τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας καὶ τῆς τηρήσεως τῶν δογμάτων, τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας, ἐπαγρυπνοῦσα δ' ἐπὶ τῶν εἰς χρῆσιν τοῦ Κλήρου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐντύπων καὶ τὰ προσήκοντα μέτρα λαμβάνουσα κατὰ παντὸς ὑπενομούμενος τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικὴν δημοσιεύματος.

Πρὸς τούτοις ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐφορᾷ ἐπὶ τῶν τῆς λατρείας, τῆς μορφώσεως, εὐκοσμίας καὶ πειθαρχίας τῶν κληρικῶν, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν χριστ. διδασκαλίαν ρυθμίσεως τοῦ βίου τοῦ ποιμνίου διὰ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ δι' ἐκδόσεως ἠθικοθρησκευτικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν, καὶ ἐκδίδει ἐπίσημον Δελτίον δαπάνῃ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου καὶ ἐκ ποσοστῶν 1 % ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτουμένων.

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Μ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ, ΚΑΙ ΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

α'

Ἡ χάρις τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐν ἀπειρῷ ἔλεει ἐπισκεψαμένη τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, ἀνεθεοῦ μοι τὴν πνευματικὴν διαποίμανσιν τῆς τέως χηρευούσης Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ τὴν Προεδρείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ψήφοις μὲν ταύτης κανονικαῖς, ἐγκρίσει δὲ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Β'. Δεξάμενος δὲ ὡς φωνὴν Θεοῦ τὴν κλήσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπήχθη ὑπὸ τὸν χρηστὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἀναλαβὼν σὺν τῇ Ἀρχιερωσύνῃ τὴν ἐντολὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσμένως, κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰωθότα, ἀνακοινῶμαι τοῦτο τῇ Ὑμετέρα ... καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ..., ἐξαιτούμενος τὰς ὑμετέρας εὐχάς, πρὸς τὸ ἀξιόν με ἀναδειχθῆναι τῆς ὑψηλῆς δακονίας, εἰς ἣν ἐκλήθη.

Τῆς ὀρθοδόξου δὲ πίστεως διδάσκαλος ἄχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὴν παρὰ Θεοῦ δοθεῖσάν μοι χάριν, χρηματίας, ταύτην πειράσσομαι καὶ εἰς τοῦπιόν πάσῃ δυνάμει στηρίξω καὶ ὑπὲρ ταύτης ἀγωνίζεσθαι οὐ-

δέποτε παύσομαι, τὰ ἐγκύριως τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κατὰ καιροῦς ὑπὸ Συνόδων δεδομένα ἀπαρεγκλίτως καὶ ἀπαραβάτως διακρατῶν καὶ τὸν παρὰ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἐμπιστευθέντα μοι λαὸν εἰς νομὰς σωτηρίους καθοδηγῶν. Ἄμα δὲ καὶ σπουδάσω τὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνότητά καὶ κοινωνίαν τηρεῖν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος.

Οὐ λανθάνει με οὐδοπαστιοῦν τῆς νέας μου ταύτης διακονίας τῆς εὐθύνης τὸ μέγεθος, περισκοπούμενος δὲ βαρῦτατ' ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς, τοῖς συνέχουσι καθόλου τὸ πλήρωμα τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῷ χριμῶνι καὶ σίλῳ, ὅς πάντοθεν ἐπαιίσταται ἐπὶ τὴν ὁκιάδα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπερύψηλα ἐγείρει τὰ κύματα ἀπὸ τε τῆς ἔξωθεν αὐτῆς θρασυθεΐσης καὶ ἀπειλούσης ἀσεβείας τῶν ἀθετούντων τὴν ἀλήθειαν τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ, καὶ ἀπὸ τῆς ἔνδον, ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, προοιούσης διλογίας περὶ τὴν πίστιν, ἐξ οὗ ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν ψυχομένη ἔλαττο τὴν ἀληθῆ ζῶν καὶ πνευματικῶν θανάτου ἐπὶ τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν ἐκχεῖ δηλητήριον. Ὅθεν καθῆκον ἡγοῦμαι, ἐπιλαβόμενος τῆς δε τῆς εὐκαιρίας τῶν ἀγγελτηρίων καὶ εἰρηλικῶν γραμμάτων, ἐξαιτήσασθαι τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὴν διὰ τακτικῶν Συνόδων κοινὴν μερίμναν καὶ ἀλληλεγγύην ὑπὲρ τῆς καταστάσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οἶδα μὲν εἰ πέρ τις καὶ ἄλλος ὅτι αἱ δογματικῶς συνηνωμένοι καὶ τὴν μίαν ἀποτελοῦσαι Ὀρθόδοξον καὶ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἡγουμένου πάντοτε τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, οὐ διέλειπον κηδόμεναι τῆς προβιβάσεως τοῦ χριστιανικοῦ βίου ὡς πρωῖστου παράγοντος τῆς τε ἐσωτερικῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς προόδου τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, ἀλλὰ κἀκεῖνο πάντως γινώσκωμεν, ὅτι ὁ ἀγὼν πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας περὶ ἡμᾶς καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, οὕτω κατέστη ἐπ' ἐσχάτων ὀξὺς, ὥστ' ἀξιὸν συντονωτέραν πάντων τὴν μερίμναν.

Οὐκ ἔστι δὲ τὸν ἀγῶνα τούτου καὶ ὑποστῆναι καὶ ἐπιτυχῶς διεξαγαγεῖν εἰ μὴ κοινωνία συχνῇ καὶ φιλαδέλφῳ χρησάμενοι οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατασταθέντες ποιμένες καὶ διδάσκαχοι τῶν λαῶν, ἵνα, τὸν κίνδυνον ἀμυνάμενοι, τὸ πιστευθὲν ἡμῖν χριστεπώνυμον πλήρωμα περισώσωμεν, τὴν μὲν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου μᾶλλον εὐπρόσδεκτον εἰς τὸν βίον τῶν λαῶν καθιστάντες, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου ἀφοπλίζοντες, τῇ προσαρμογῇ τῆς πραγματικῆς ζωῆς πρὸς τὰς αἰωνίους ἀληθείας τῆς πίστεως. Οὐδένα δὲ ἡμῶν λανθάνει ὡς οἱ χριστιανικοὶ λαοί, βαρῦτατα πειρασθέντες, κατὰ τὸν τελευταῖον πανόλεθρον πόλεμον, ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου τούτου καὶ μέγιστον ὑποστάντες κλονισμόν περὶ αὐτὰ τὰ καιρία τοῦ ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτῶν βίου, πρόκεινται νῦν θῆραμα εὐάλωτον ὀλεθρίων θεωριῶν. Τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲ τοῦ Χριστοῦ προσήκει εὐκαιρῶς προσελθεῖν πρὸς τοὺς κινδυνεύοντας λαοὺς καὶ καθοδηγήσασθαι αὐτοὺς διὰ τῶν ἀδήλων σκοπέλων καὶ τῶν ὑπούλων

ὕψλων τῶν νεοδιδασκαλιῶν εἰς τὸν λιμένα λογικῆς καὶ ἀσφαλοῦς εὐδαιμονίας διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ταῦτα εἰδὼς αἰσθανομένην καὶ εὐχομένην τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀσμένως ὑπεβάλλω τῇ συνέσει τῆς Ὑμετέρας ἀγιοσύνης, ἀπεκδεχόμενος εὐμενῆ Αὐτῆς τὴν ἀποδοχὴν.

Ἀθῆναι τῇ 15 Μαρτίου 1923

Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

β

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἀριθ. Πρ. 1751

Πανιερώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν καὶ Πρέδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φιλίαν ἡμῶν Σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προαιγορεύομεν.

Ἄφραστον ἠσθάνθημεν τὴν χαρὰν, ὅτε ἐγνώσθη ἡ θεῖα ἐλεεινὴ συντελεσθεῖσα ἐν τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πλήρης τῶν ἐαυτῆς ἀποκατάστασις διὰ τῆς εἰς τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τοῦ χηρέσαντος πρώτου Αὐτῆς Ἱεραρχικοῦ Θρόνου καὶ τῆς Προεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ψήφοις κανονικαῖς, κλήσεως τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῶν Σεβασμιότητος. Ὅτε δὲ ἄρτι καὶ τὰ τίμια Αὐτῆς ἐξήκοντο ἡμῖν Ἐνθρονιστήρια Γράμματα, τὰ τὴν χαρμόσυνον εἶδησιν καὶ ἐπισήμως, κατὰ τὸ σεμνὸν τῆς Ἐκκλησίας ἔθος, ἀνακοινοῦμενα, ἡ χαρὰ ἡμῶν ὑπερεκπερισσῶ ἐπλεόνασε καὶ ὅλη ψυχὴ τὸν Κύριον μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου εὐλογήσαμεν, τὸν οὕτως αἰσίως ἐν καιρῷ τὰ σκευὴ τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας προφαίνοντα.

Πεποίθαμεν γὰρ ἐν Κυρίῳ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα περισπουδάστος Ὑμῖν Σεβασμιότης, τῇ διδασκαλίᾳ τε καὶ συγγραφῇ καὶ παιδαγωγικῇ χειραγωγίᾳ εἰς καταρτισμὸν ποιμένων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἀψιλῶς ἐργασαμένη, καλεῖται νῦν ὑπὸ τῆς χάριτος ἐν καιρῷ προστεταγμένῳ εἰς τὴν ὑπεύθυνον ποιμαντορικὴν διακονίαν.

Διὰ δὴ τοῦτο καὶ χαίρομεν καὶ συγχαίρομεν τῷ τε Κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Αὐτῆς καὶ εὐχαριστίαν εἰς αὐτῆς θεομὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀναφέρομεν καὶ εὐχὴν εὐχόμεθα ἐγκάρδιον τῷ Δοτήρι τῶν ἀγαθῶν, αἰτούμενοι, ὅπως ἐνισχύηται ἀνωθεν ἐν τοῖς καλοῖς Αὐτῆς πόνοις ὑπὲρ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡθοσύνως δὲ καὶ ὅσα περὶ τῆς σπουδῆς αὐτῆς εἰς τήρησιν ἀπαραίτητον τῆς Ἱερᾶς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐγκύριως τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ κατὰ καιρὸς ὑπὸ συνόδων δεδομένων καὶ εἰς διαφυλακὴν τῶν τῆς ἐνότητος δεσμῶν ὁμολογεῖ ἐνωτισάμενοι, ἴχομεν

διαβεβαίωσεται τὴν ἀγάπην Αὐτῆς, ὅτι μέλημα καὶ ἡμῶν καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀπάσης ἔσται, ὡς πάνποτε, πάση σπουδῇ τοὺς δεσμούς τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀγάπης διὰ τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος πρὸς τὴν περιφλημένην ἀδελφὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τηρεῖν καὶ ὁλογὲν ἰσχυροτέρους ἀναδεικνῦναι καὶ πρόθυμον παρέχειν αἰεὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀντίληψιν ἐν οἷς ἂν δεήσῃ.

Ἄλλὰ καὶ ὅσα ἐμβροιδῶς περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διὰ τακτικῶν Συνόδων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν κοινῆς φροντίδος αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ἐκτίθησι πλήρως ἀσπαζόμεθα. Ἐπληθύνθησαν γὰρ ἐφ' ἡμῶν οἱ τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν συγκλονίζοντες κίνδυνοι καὶ ἔστιν εἴπερ ποτὲ ἀναγκαῖα ἢ κοινῇ τῶν ἀπανταχοῦ γῆς Ἐκκλησιῶν σύμπραξις καὶ κοινῇ προσπάθεια πρὸς ἀναστήλωσιν παρὰ τοῖς λαοῖς τοῦ καταπεσόντος πνεύματος τῆς δικαιοφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Εὐχαρίστως δ' ἀγγέλλομεν, ὅτι σχετικῶς ἀσχολεῖται ἤδη ὑπὸ τὴν ἡμετέραν προεδρείαν εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ ἧς αἰτούμεθα τὰς Ὑμετέρας εὐπροσδέκτους εὐχάς.

Ἐν ἀγάπῃ δὲ πολλῇ τὴν Ὑμετέραν περιπτυσσόμενοι Σεβασμιότητα, εὐχαριστίαν αὐθις ἀναφέρομεν ὑπὲρ Αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, τὸν ἀναγαγόντα ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων καὶ δυνάμενον ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσῶ ὧν αἰτούμεθα καὶ νοοῦμεν εἰς δόξαν τοῦ Ἀγίου Αὐτοῦ Ὁνόματος.

ἠ@κγ Μαΐου 18.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Πανιερότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλος πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἀριθ. Πρ. 593

Χρυσόστομῳ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν, Ὑπερίμῳ καὶ Ἐξάρχῳ Ἐκκλησίας πάσης Ἑλλάδος,

Γρηγόριος Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἄσμενοι ἐκομισάμεθα τὰ ἀπὸ 17^{ης} παρωχημένου Μαρτίου Εἰρηνικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος, δι' ὧν αὐτῇ, ἔθει ἀρχαῖοθεν κρατοῦντι στοιχοῦσα, ἀνακοινοῦται τῇ ἡμετέρᾳ Μετριότητι καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενομένην αὐτῇ κλήσιν, τὴν τε ψήφῳ καὶ διαγνώμῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγκρίσει τε τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Β' προαγωγῆν Αὐτῆς εἰς τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμὸν, ἐπὶ διακυβερνήσει καὶ διαποιμάνσει τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, Προεδρεία τε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πολλῆς ἐπὶ τοῖς γενομένοις τούτοις πεπλήρωται χαρᾶς καὶ παρακλήσεως ἡ καρδιά ἡμῶν, ὅτι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως διδασκαλίας δόκιμος καὶ ἀγαθός τῆς τε Ἐκκλησίας ἔνθεος καὶ χρηστός λειτουργός

γὸς προστίθεται Ἡμῖν ἀγαπητὸς ἀδελφός, καλὸς τε ποιμὴν καὶ γενναῖος συναθλητής, πρὸς δὲ ἀπὸ καρδίας τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Πνεύματος τηρεῖν σπουδάζοντες προθύμως δεξιὰν ἀντιδιδόντες κοινωνίας, τῇ τε ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ Ἑλλάδος ἐν ἀγάπῃ συγχαίρομενοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τοιοῦτον εὔρεν Ἀρχιερέα οἷος ἔπρεπεν Αὐτῇ, εὐχόμεθα εὐδοῦσθαι Ὑμῖν τὴν διακονίαν, ἐνδυναμοῦσθαι τε ἐν χάριτι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Καὶ οἶδε μὲν ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης εἶπερ τις καὶ ἄλλος τὸν προκείμενον τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου γῆς Αὐτῇ ἐφηκλωται, ἀγῶνα· οἶδε τὴν θλιψὴν αὐτῆς καὶ δοκιμασίαν· οὐκ ἀγνοεῖ ὅσοι καὶ οἶοι ἔλλοχεύουσιν Αὐτῇ πολέμοι καὶ ἐχθροί· ἀλλ' οἶδεν ἅμα καὶ οὐκ ἀγνοεῖ οἷον κακὸν ἀπὸ τινος κατεργάζονται ἐν αὐτῇ αἱ διατρέσεις· ἐν ᾧ γὰρ ἀγάπης καὶ οὐκ ἐριδος κοινωνίας καὶ οὐ διαμάχης, τάξεως καὶ οὐκ ἀκαταστασίας, ὁ καιρὸς, ἐρίζει Ἀλεξάνδρεια πρὸς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀμφοτέραι πρὸς Κωνσταντινῶν.

Καλὸν μὲν οὖν καὶ ἐπαινετὸν μελετᾷ ἡ Ὑμετέρα περισπουδάσασα Σεβασμιότης ἐπ' αἰσίοις ἐγκαινίοις τῆς καινῆς Αὐτῆς Διακονίας ἐπικαλουμένη τὴν διὰ τακτικῶν Συνόδων κοινὴν μέριμναν καὶ ἀλληλεγγύην τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῆς καταστάσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, πεπτωκότα καὶ πεπαλαιωμένον θεσμὸν ἀνακαινίζουσα καὶ εἰς ζωὴν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀδιαμφισβήτην ἀνακαλοῦσα.

Ἀλλὰ πάντων προέχει ἡ ἀνάγκη τῆς εἰρηνεύσεως καὶ συνδιαλλαγῆς τῶν διίσταμένων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς· οὐδὲν γὰρ συνεργεῖ εἰς οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου, οὐδ' εἰς καταρτισμὸν τοῦ πληρώματος ἡ τῶν ποιμένων φιλονικία καὶ τὸ νῦν ἀκατάστατον τῶ ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων.

Ὑπὲρ οὖν τῆς εἰρηνεύσεως καὶ συνδιαλλαγῆς ταύτης πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐργασθῶμεν. Τὸ δὲ λοιπὸν βέβαιοί ἐστε ὅτι καὶ ἐν τούτῳ καὶ ἐν παντὶ ὅ,τι εἰς εὐστάθειαν Ἐκκλησιῶν, εἰς στηριγμὸν τῶν πιστῶν, εἰς αὔξησιν καὶ καταρτισμὸν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς εὐφροσύνην τῆς ἀγάπης, εἰς θρίαμβον τῆς πίστεως καὶ τὸ ἀκαταίτητον τῆς ἐλπίδος φέροι καὶ συμβάλλεται, πρόθυμοι ἐσμέν, τόγε ἐφ' Ἡμῖν, πάντα Ὑμῖν συντρέχειν καὶ συνεργάζεσθαι.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης καταρτίσαι πάντας Ἡμᾶς εἰς τὸ δοκιμάζειν καὶ ποιῆσαι τὸ θέλημα Αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἅγιον καὶ τέλειον διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, κατασπαζόμενοι Ὑμᾶς φιλήματι ἀγίῳ διατελοῦμεν.

Ἐν Βηρυτῷ α@εγ Ἀπριλίου ιε'

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ ὅλας πρόθυμος.

† Ὁ Ἀντιοχείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ο ΡΟΓΩΝ ΙΩΣΗΦ

Ἀπεκαλύφθη, ὡς ἀνεγράφη ἐν τῷ τύπῳ, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Μεσολογγίῳ ἡ προτομή τοῦ Ἐπισκόπου Ῥογῶν Ἰωσήφ.

Ἐτησίως ἀναγράφονται τῇ Βασιφόρῳ Κυριακῇ, ἐνδόξῳ τῆς ἐξόδου ἡμέρᾳ τῆς μαρτυρικῆς πόλεως, διθύραμβοι καὶ ὕμνοι καὶ θούρια τῇ ἀγίῳ μνήμῃ τῆς ἀλίμου φρουρᾶς καὶ παιᾶνες κρεπόντως τονίζονται τοῖς μακαριστοῖς ἀρχηγοῖς Νότῃ Μπότσαρη καὶ Τζαβέλα καὶ Μακρῇ καὶ Ἰσκιῷ καὶ τοῖς φιλέλλησι Μάγερ τῷ χρονογράφῳ καὶ Λουτσορίῳ καὶ Σπιτσεμβεργίῳ καὶ λοιποῖς μαχηταῖς. Φειδωλεὶ ὅμως αἰετοῦ ὑπῆρξαν οἱ νεώτεροι ἐγκωμιασταὶ πρὸς τὴν φωταστέφανον μνήμην λαμπροῦ Ἀρχιερέου, τοῦ Ῥογῶν Ἰωσήφ, ὃς ἀφῆνης ἀπεκαλύφθη ἡ προτομή, καίτοι ἄνευ ἐπισημότητος καὶ πομπῆς, ὡς ἤρμοζεν εἰς τὸν μαρτυρικὸν Ἱεράρχην. Ἡ πόλις τοῦ Μεσολογγίου τέλος ἐτίμησεν ἡδὴ τὸν Ἐπίσκοπον Ἰωσήφ, ὅστις συναριθμεῖται εἰς τὴν πλειάδα ἐκείνην τῶν ἡρωϊκῶν Ἐπισκόπων, τῶν μετ' αὐταπορνθήσεως κατὰ τὸν ἀγῶνα ἰτελειωθέντων, τοῦ Μεθώνης Γρηγορίου, τοῦ Μονεμβασίας Χρυσάνθου, τοῦ Σαλώνων Ἡσαίου, τοῦ Κορώνης Γρηγορίου.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ ἀπηθανάτισεν αὐτὸν ἐν τοῖς πρώτοις :
« oh mes freres ! Joseph évêque
vous salue, Missologhi n'est plus.... ».

Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα ἦτο Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης, ἀλλὰ παρέμενε ἐν Μεσολογγίῳ συμμοχθῶν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας Πορφύριου. Ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος προπαρεσκευάζεν ἐν τῇ πόλει τὰ τῆς ἀπεγνωσμένης ἀμύνης, ὑφιστάμενος ἀτρομήτως ὅλα τὰ δεινὰ καὶ τὰς κακουχίας, παρέχων ἑαυτὸν ὑπόδειγμα αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπομονῆς. Εἰς τοῦ Ἐπισκόπου τούτου τὴν ἀνένδοτον ἀρνήσιν ὀφείλεται ἡ μὴ παράδοσις τῆς πόλεως εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ 1822 ἔτος ἐξ ἔλλειψεως φρουρῶν, ὅτε καὶ κατέφθασαν κατὰ Νοέμβριον εἰς ἐνίσχυσιν Πελοποννησιακαὶ στρατιαί. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν πολιορκίαν πάσας ὑφιστάμενος τὰς στερήσεις μετὰ τὸν τίμιον Σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ἔτρεχεν ἐμφυγῶν καὶ παρηγορῶν ἄλλοτε ὡς Ἱεράρχης καὶ ἄλλοτε ὡς πολεμιστής. Ἠρνήθη διαρρηθῆναι νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς ἐξερχομένους πολεμιστάς, ὑπολαβὼν ὡς ἴδιον καθήκον νὰ συναποθάνῃ μετὰ τῶν υπολειφθέντων ἀσθενῶν καὶ γερόντων. Ποιμὴν αὐτὸς καλός, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐξηνητημένον αὐτοῦ ποιμνιον ἄνευ προστάτου καὶ ἰθύντορος, καὶ παρέμεινε, ἐν ἐπιγνώσει προτιμήσας τὸ ἔνδοξον τέρμα.

Ῥόοι καὶ θρῆνοι καὶ κοπετοὶ ἐπλήρουν τὸ περιβάλλον τῆς πόλεως μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν προμάχων· οἱ ἐναπομειναντες γηραιοὶ καὶ ἀπέλπιδες ἔκλειον τὸν χωρισμὸν τῶν ριτᾶτων, ζῶντες χωριζόμενοι τῶν οἰκείων ὡς νεκρῶν. Καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ θρηνωδίᾳ ὡς παρήγορον σάλπισμα ἠκούσθη ἡ τελευταία προσλαλιά τοῦ ἐπισκόπου Ἰωσήφ. Ἡ πίστις καὶ ἡ πατρίς ἐνέπνευσαν τὸν θερμουργὸν Ἱεράρχην, ἐν στιγμῆς ἀφάτου ἀπειπισίας καὶ ὀδύνης, ἵνα ἱστορήσῃ τὴν αὐταπαρνήσιν τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος ὡς δόγμα ὑπέρτερον παντὸς ὑπολογισμοῦ. Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ ἐκείνῃ καὶ ὑστάτῃ στιγμῇ ἔψαλε τὸ ὑπὲρ τῶν πεσόντων μνημόσυνον καὶ ἐπικολούθησεν ἡ θεία Κοινωνία τῶν ζώντων, καὶ ἔνθακρος ὁ Ἱεράρχης ἔψαλεν ἐν λυγμοῖς τὸ « Δεῦτε τελευ-

ταῖον ἀσπασμόν», πάντες δὲ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι ἀλλήλους, ἔτοιμοι ὄντες πρὸς θάνατον. Ὅλα ταῦτα τὰ ποιμαντορικά του ἐπιτελέσας καθήκοντα, ἐγγίζοντας τοῦ ἐχθροῦ ἐν τῇ πόλει, πρὶν εἰσεῖτι ὁ γεναῖος Καφάλης ἀνατιναχθῆ ἀνήψεν αὐτὸς φυσικοφόρον πίθον καὶ ἀνετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα, ἵνα μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τὸν ἐχθρὸν οἱ ἐναπολειφθέντες ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἡμίκαυστος ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ καταφάσαντος ἐχθροῦ.

Ἰσαύστη ὑπῆρξεν ἡ ἐνδοξος λήξις τοῦ περικλεοῦς Ἐπισκόπου Ῥογῶν Ἰωσήφ, κοσμήσαντος τὸ ἑλληνικὸν πᾶνθεον διὰ παραδείγματος μετὰ αὐταπαρνήσεως καὶ ἀνδρείας. Ταύτην δὲ τὴν θερμὴν πίστιν, τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν φιλοπατρίαν ἐξυμνοῦσι πρεπόντως οἱ ἱστορικοὶ τοῦ ἀγῶνος, ὁ Τρικολύπης, ὁ Φιλιππῶν, ὁ Φρυντζής, ὁ Μιχαήλ Οἰκονόμου, ὁ Πολυζωίδης, ὁ Πουκεσίλ, ὁ Αὐστριακὸς Πρόξενος, καὶ ἡ μέλλων συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν κατὰ τὸν ἀγῶνα διαπρεψάντων Κληρικῶν θὰ περιγράψῃ τὸν Ῥογῶν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πρώτοις ὡς σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μαχῶν δεινὸν ἀρχηγέτην.

Ἢδη μία καὶ μόνη λευκὴ πινακὶς ἐν παρόδῳ τινὶ μικρᾷ τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως τῶν Ἀθηῶν ἀναγράφει «ὁδὸς Ἰωσήφ τοῦ Ῥογῶν» πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, ὃν ἀνιστόρητος διαδάτῃς ἐλλαμβάνει ἴσως ὡς ἐπίσημόν τινα Δρῶκα τῆς Φραγκοκρατίας.

Κοιμήσου, μαρτυρικῆ Ἱεράρχα, τοῦ δικαίου τὸν ὕπνον, παράδειγμα φωτεινὸν τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

ΑΡΧΙΜ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐκ τῆς ἔναγχος δημοσιευθείσης «Ἐκθέσεως» τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα διὰ τὸ ἔτος 1922 πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Ἴδρυμα, διανύον ἤδη τὸ 70ὸν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του ἔτος, κατὰ τὴν 31ην Δεκ. 1922 περιέβαλλεν 169 τροφίμους, ἐξ ὧν οἱ 50 τέκνα θυμάτων πολέμου καὶ προσφυγόπαιδες. Τῇ στοργικῇ μερίμνῃ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἰδρύματος τὰ ὀρφανὰ παρέμειναν καθ' ὅλον τὸν Αὐγούστου εἰς τὰς ἐν ἁγ. Ἀνδρέα, παρὰ τὴν Ραφίαν, ἐξοχικὰς κατασκηνώσεις τῆς Χρ. Ἀδελφότητος τῶν Νέων ἐν τῷ ξυλουργικῷ τοῦ καταστήματος τμήματι ἐγένετο ἐγκατάστασις ἡλεκτροκινήτων ἐκ Γερμανίας μηχανημάτων, δι' ἃ ἐδαπανήθησαν περὶ τὰς 70.000 δραχ.· εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον ἐδόθη μείζων ὠθησις· ἐν γένει δ' εἶπειν τοσαύτη πρόνοια καὶ σύνεσις ἐπεκράτησε περὶ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, ὥστε νὰ προκύψῃ καὶ περίσσειμα ἐκ τῆς ὅλης διαχειρίσεως (ἔσοδα δραχ. 1.022.147.87, ἔξοδα δρ. 1.013.550.50). Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ κοινωρία περιβάλλει τὸ εὐεργετικώτατον τοῦτο ἴδρυμα διὰ μεγάλης στοργῆς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἀθρόα καὶ πλούσια καταλείπονται τὰ κληροδοτήματα.

§§ Σπουδαιοτάτας πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τινος συντελουμένης θρησκευτικῆς ἀναγεννήσεως διαβιβάζει διὰ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁ τῆς ἐν *Manchester* ὀρθοδ. Ἑλληνικῆς Κοινότητος γνωστότατος πρωτοπρεσβύτερος αἰδεσ. κ. Κωνστ. Καλλίνικος. Ὁ ποτε

ὑπὸ κυβερνήσεων μισοχρίστων καταβιβασθεὶς ἐκ τῶν δημοσίων σχολῶν Ἐσταυρωμένος ἀνεστηλώθη ἐν τῇ θέσει του. Τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐπανάφερεν εἰς τὰ σχολεῖα τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα, γενόμενα ὑποχρεωτικά. Ἐν τοῖς κυβερνητικοῖς διαγγέλμασι πυκνῆ γίνεται μνεία τοῦ θείου ὀνόματος. Αὐστηρῶς τιμωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν πᾶς ὑπονομιεῶν τὴν θρησκευτικὴν τοῦ λαοῦ πίστιν. Σταυροφορία ἐκηρύχθη κατὰ παντὸς ἀσέμνου καὶ βλασφήμου. Τὸ πρὸ τοῦ πολέμου διακρινόμενον διὰ τὴν παντοῖαν ἐκλυσίαν του Μιλᾶνον σήμερον ἔγειγεν ἀγνώριστον· οὐ μόνον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ οὐδαμοῦ τῆς Ἰταλίας ἐπιτρέπεται ὁ νόμος νὰ ἐμφανισθῇ ἀμφιβόλου ἠθικῆς μυστηριώδης ἢ πορνογραφικὸν περιδοκὸν ἢ δελτάριον. Σύνδεσμος Πανιταλικὸς μὲ κέντρον τὴν Ρώμην ἰδρυθεὶς ἐπ' ἐσχάτων μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «Συνδεσμος κατὰ τῶν βλασφημῶν», κύριον σκοπὸν του ἔταξε τὴν καταπολέμησιν τῆς βλασφημίας καὶ τῆς σαπρολογίας. Ἀξιοματικοὶ τοῦ Συνδέσμου τούτου, τὰς ὁδοὺς περιπολοῦντες, συλλαμβάνουσι τοὺς παραβάτας τοῦ νόμου καὶ ἡ τιμωρία ἐπέρχεται αὐθωρεὶ ἀμείλικτος. Πάντα ταῦτα γίνονται πρωτοβουλίᾳ κυβερνητικῇ, ἐπικροτοῦσης καὶ συνεργούσης ἐκθύμως συμμάχης τῆς ὑγιούς Ἰταλικῆς κοινωρίας καὶ δημοσίας γνώμης, ἐχούσης περὶ ἐλευθερίας γνώμην διάφορον ἐκείνης, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ὀχυροῦνται οἱ παρ' ἡμῖν σαπρολόγοι καὶ αἰσχρογράφοι. Ἴδου στάδιον παρομοίας καὶ ἐν Ἑλλάδι δράσεως διὰ τὴν νεοπαγῆ «Ἐνωσιν τῶν Χριστιανικῶν Σωματείων».

§§ Ἡ μεγάλη ἀκρίβεια τῶν τροφίμων καὶ τῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης πραγμάτων ἐκινδύνευε νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν τὴν περαιτέρω λειτουργίαν τῶν Ὀρφανοτροφείων καὶ τῶν Οἰκοτροφείων τῶν ἀπόρων μαθητῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ὀρθῶς ἐπέβαλε διὰ νόμου φόρους τινὰς ἐπὶ τῶν εἰδῶν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου καὶ ἐπὶ ἐκφορτώσεων πρὸς οἰκονομικὴν τῶν φιλανθρωπικῶν τούτων ἰδρυμάτων ἐνίσχυσιν.

§§ Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει νόμος κατὰ τῆς βλασφημίας, ὅταν δὲ πρό τινος μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων ἐξήγησε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν κατάργησιν του, ἀντέστη οὐ μόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λόρδοι, οὕτω δὲ ὁ νόμος ἀφέθη ὡς ἔχει. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα μόνον νόμου κυρίως· εἶνε ζήτημα ἀγωγῆς καὶ εὐπρεπείας. Οἱ σπουδαιότεροι ἐκρίζωται τῆς κακῆς ταύτης ἔξω εἶνε ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ σχολεῖον.

§§ Καθ' ἃ ἀναφέρει ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη «Ἀμάθεια» Σαύρης, τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ «Ρωμῖος Παρατηρητῆς» ἐκφράζει τὴν θλίψιν του ἐφ' οἷς ἔπαθεν ὁ Οἶκουμ. Πιτριάρχησ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκτρόπους ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σκηνάς, ἡ δ' ἐφημερίς ἐρωτᾷ πρὸς τί τὰ «κροκοδείλια» ταῦτα δαρυρα, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ἔξασθένεισι τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ ἀποτελεῖ τὸν διακαέστερον πόθον τοῦ Κέντρον τοῦ Κατολισμοῦ κατὰ τε τὰ ἄλλα τεκμήρια, καὶ κατὰ τὰς προσφάτους ἀπροκαλύπτους δηλώσεις τοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολὴν πρὸ διετίας ὑπὸ τοῦ κ. Μπριῶν ἀποσταλέντος ἐγκρίτου δημοσιο-

γράφου κ. Περνώ, γενομένης πρὸς ἐξέχοντας Ἑλληνας τῆς Κων)πόλεως καὶ δημοσιευθείσας ἐν τῇ «*Revue des deux Mondes*», ἐξ αὐτῆς δ' εἰς ἴδιον ἐκδοθείσας τόμον ;

□.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Προσεκλήθησαν ἵνα ἐμφανισθῶσιν εἰς δίκην ἐνώπιον τῆς Ἱερ. Συνόδου, οἱ ἱερομόναχοι Ἰάκωβος Γραῖος, Ἀρσένιος Φιλίππου καὶ Νήφων Ἀθανασιάδης ἢ Ντόκος (Μητροπ. Καλαβρύτων), τῇ 7]20 Ἰουρίου ἐ.ξ. ἡμέρᾳ Τετάρτῃ.

— Ἐδόθη τριήμερος ἄδεια δι' Ἀθήνας τῷ Ἱεροκήρυκι Καρυστίας Ἀρχιμ. Ἱεροθέῳ Κωνσταντινίδῃ.

— Προβτάθησαν εἰς Β. Χάριν ἀπὸ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ὁ ἱεροδιάκονος Ἀμβρόσιος Δήμου, καὶ ὁ ἱερεὺς Γεώργιος Νικολαΐδης.

— Τῷ Ἱερομ. Σταματίῳ Γαϊτάνῳ κατηγορουμένῳ ἐπὶ τύφει ἐπεβλήθη ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἀργία ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου περιορισμοῦ ἐν τῇ κατὰ τὴν Μητρόπολιν Ἀργολίδος Ι. Μονῇ «Καρακαλά».

— Ἀνεκοινώθη ἡ ἐγκρισις τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως κατὰ τοῦ ἱερέως Κωνστ. Χριστοπούλου, ἐφημερίου Σκάλας (Ναυπακτία), δι' ἧς ἐπεβλήθη αὐτῷ δύο καὶ ἡμίσεως ἔτων ἀργία ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας.

— Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ἱπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅτι τὰ διαβιβασθέντα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φύλλα τῶν περιοδικῶν «Σφαῖρα» καὶ «Πειρασμός» ἀπεστάλησαν τῷ ἀρμοδίῳ Εἰσαγγελεῖ τῶν Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν πρὸς δίωξιν τῶν ὑπευθύνων.

— Ὁ Μακ. Μητρ. Ἀθηνῶν ἀνεκοίνωσε τὴν προχειρίσιν τοῦ Δημητρίου Λυκοβῆ εἰς πρεσβύτερον, ἵνα χρησιμοποιηθῆ ἕως ἐφημέριος τοῦ ἐν Χαλασμένῃ Αἰγίνῃς Ἱ. Ναοῦ «Ἐδαγγελιστρίας».

— Διὰ Πατριαρχικοῦ Γράμματος ἀπεστάλη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἀντίτυπον ἐγκυκλίου πρὸς τὰς Μητροπόλεις τῶν Νέων Χωρῶν περὶ ἀναστολῆς, εἰ δυνατόν, τῶν χειροτονιῶν νέων ἱερέων μέχρι χρησιμοποίησεως τῶν προσφύγων τοιοῦτων.

— Παρεκλήθη τὸ Ἱπουργεῖον τῆς Ὑγιεινῆς, ἵνα ἐπιδώξῃ τὴν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2851, ὅπως ὥστε πρόεδροι τῶν ἰδρυομένων Ὀρφανοτροφείων νὰ εἶνε οἱ κατὰ τόπους μητροπολίται, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἱ. Κανόνων.

— Τῷ Σεβ. Μητροπ. Ἀρτης ἐχορηγήθη ἡ αἰτηθεῖσα τεσσαρακονθήμερος ἄδεια ἀπουσίας πρὸς μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Λουτράκιον καὶ Ἀθήνας διὰ λόγους ὀφείας.

— Τοῖς Μακ. Πατριάρχαις Κων)πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ τῷ Μακ. Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου ἀπεστάλησαν Συνοδικὰ Γράμματα, δι' ὧν ἀνακινουῦνται αὐτοῖς, ὅτι ἀποφάσει τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐγκρίσει τῆς Πολιτείας (Νόμος 2891) ἔπασαι αἱ Ἐπισκοπαὶ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ὠνομάσθησαν «Μητροπόλεις» καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ἀρχιερατεῶντες «Μητροπολίται», ὁ δὲ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν προσαγορεύεται «Μακαριώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν,

Ἱπέρτιμος καὶ Ἐξαρχος πάσης Ἑλλάδος».

— Τὸ ἐν Διονύσῳ Ἀττικῆς ἐξωκλήσιον τοῦ Ἀγ. Γεωργίου προβάθη ἵνα ὑπαχθῆ εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

— Τῇ 28ῃ, ἑορτῇ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, ἡ Α. Μακαριώτης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ πανηγυρίζοντι ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος, διδάξας δ' ἐπικαιρὰ, μεταξὺ ἄλλων προέτρεψε τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα εἰς ἀποχὴν ἰδία ἀπὸ τῆς βλασφημίας. Λαβοῦσα δ' ἀφορμὴν ἐξ ὀμίλλας τινὸς τῶν ἐξ Ἀμερικῆς χλιαστῶν, γενομένης τῇ προτεραίᾳ ἐν Πειραιεῖ, εἶπέ τινα περὶ τῆς αἰρέσεως ταύτης καὶ παρέστης γενικῶς τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως.

— Τῇ 2ῃ ἡ Α. Μ. συνεχίζουσα τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς ἀνά τοὺς ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, μετέβη εἰς τὸν παρὰ τῇ Ἀκροπόλει ναὸν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου.

— Διωροσθήσαν Ἱεροψάλται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου (παλαιοῦ) οἱ Κ. Φιλίππου καὶ Ν. Ζαχαριάδης.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν [10] ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης ἐπεσκέφθη τὸ ἀπὸ τρεῖς εἰς λειτουργίαν Κατηχητικὸν Σχολεῖον τοῦ ἁγ. Παύλου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰδ. κ. Ν. Παπαδοπούλου. Ἐξήτασε λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτὸ καὶ παρηκολούθησε τὴν πρόοδον τῶν μαθητευομένων.

— Τὴν Δευτέραν [11] ἐγένετο ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἡ ὀρκωμοσία τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Πρίγκητος Παύλου, ὡς Σημαιοφόρου τοῦ Β. Ναυτικοῦ. Ἐπίσημος ἀνακτορικὴ ἄμαξα μετέφερε τὸν Μητροπολίτην εἰς τὰ ἀνάκτορα· μετὰ δὲ τὴν τελετὴν τῆς ὀρκωμοσίας, γενομένην ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Βασιλέων, τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων, ὁ Μητροπολίτης προσεφώνησε τὸν Πρίγκηπα ὡς ἑξῆς : «*Ὑψηλότατε,*

Ἡ Ἐκκλησία, καθαγιαζούσα τὴν ἐπίσημον ταύτην προᾶξιν Σου, τὴν ἐνώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὀρκωμοσίαν Σου, εὐλογεῖ τὴν εἰσοδὸν σου εἰς τὰς τάξεις τῶν γενναίων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Συγχαίρει δὲ ὄχι μόνον τὴν Ὑψηλότητά σου διὰ τὸ μέγα τοῦτο γεγονός, ἀλλὰ καὶ τὸ Ναυτικόν, διότι προστίθεται σήμερον εἰς αὐτὸ νέος παράγων καὶ νέον λαμπρὸν σύμβολον τάξεως, παιθαρχίας καὶ ἀπολύτου ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, καὶ ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης. Εὐχόμεθα νὰ προσθέσης νέαν δόξαν εἰς τὸ ἐνδοξον Βασιλικὸν Ναυτικόν, λαμπρύνων τὴν Ἑλληνικὴν Δυναστείαν. Ἐνθυμοῦ δέ, Ὑψηλότατε, ὅτι ἡ ὀρκωμοσία Σου συμπλήπει σήμερον πρὸς τὴν ἐπέτειον τῆς ἀλώσεως τῆς ΚΠόλεως, καὶ μὴ ἀπομακρύνῃς ποτὲ τὰς σκέψεις σου καὶ τοὺς πόθους σου ἀπὸ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, Ὁ Θεὸς ἔστω σοι πάντοτε παραστάτης καὶ βοηθός.»

— Τὴν 11 τρέχοντος ἀπῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Ἄγγλος ἐπισκοπος, πρῶτην Ὁξφόρδης, κ. Gore, ὃν τὴν προτεραίαν μεταβάς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Σχολὴν ἀπεχαιρέτησεν ὁ Μακρο. Μητροπολίτης.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην προήδρευσεν ὁ Μακαριώτατος ἐν τῇ Ι. Μητροπόλει τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου θηλέων, ἧτις ἐψήφισε τὸν προϋπολογισμὸν αὐτοῦ, τὴν δὲ Πέμπτην μετέβη μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ι. Συνόδου, τοῦ παρ' αὐτῇ Β. Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γ. Ε. Ταμεῖου εἰς Βουλιαγμένην καὶ παρηκολούθησε τὰς ἐξετάσεις τῶν τροφίμων τοῦ ἀναδιοργανωθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁ ἐπὶ ἡμέρας τινὰς παρ' ἡμῖν διατρέψας Ἄγγλος Ἐπισκοπὸς Σεβ. κ. Gore, ἐπιθυμήσας νὰ γνωρίσῃ τοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐπεσκέψατο αὐτοὺς τῇ 8ῃ Ἰσταμένου ἐν τῷ Θεολογικῷ Σπουδαστηρίῳ τοῦ Πανεπιστημίου συνεδριάζοντας. Τὴν Α. Σ. ἐδεξιώσαντο μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς οἱ κ. κ. Καθηγηταί, ἡ συγκέντρωσις δ' αὐτῆ, ἦν ἐτίμησις καὶ ὁ Μακαρ. Μητροπολίτης πληροφορηθεὶς τὴν ἐν τῇ Σχολῇ παρουσίαν τοῦ Σεβ. κ. Gore, ἐγένετο ἀφορμὴ ἐπιστημονικῆς κοινολογίας ἐπὶ διαφόρων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, καταλιπούσης λίαν συμπαθῆ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πολλοῦ ξένου.

— Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ συνελθούσα ἐξέλεξε παμψηφεία κοσμητορὰ αὐτῆς διὰ τὸ ἐπιὸν Πανεπιστημιακὸν ἔτος τὸν Καθηγητὴν τῆς Παλ. Διαθήκης, Ἑβρ. γλώσσης καὶ Ἀρχαιολογίας κ. Ν. Παπαγιαννόπουλον.

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὸ Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Σχολῆς παρέθετο πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Σχολῆς αἰθούσῃ γεῦμα, οὗ μετέσχον κληθέντες ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργὸς κ. Γόντικας, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου καὶ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐν τῷ Συμβουλίῳ Καθηγ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, ὁ Καθηγητικὸς τῆς Σχολῆς Σύλλογος καὶ τὸ ἀνώτερον αὐτῆς προσωπικόν. Περὶ τὰ ἐπιδόρπια ἠγέθησαν προποδοίαι, δι' ὧν ἐξήρθη ἡ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου δωδεκαετῆς διευθύνσις τῆς Σχολῆς, ἡ συνετὴ τῶν τῆς Σχολῆς ρύθμισις ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἡ ἐν αὐτῇ πρυτανεύουσα ἁρμονία καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ ἰδρυματός, ἐξεφράσθησαν δὲ εὐχαὶ ὑπὲρ διευρύνσεως τῆς μορφωτικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς. Τὸ Συμβούλιον τῆς Σχολῆς, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς τὸν Μακαριωτάτον τέως Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς, ἐδωρήσατο αὐτῷ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κομψὸν ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπ. Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος ἀπέλυσε πρὸς τὸν Κλήρον καὶ τὸν λαὸν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ Ἐγκύκλιον, δι' ἧς τονίζων ὅτι ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ διακρίνηται μετὰ τῶν ἀνθρώπων, παρέχων ἑαυτὸν ὡς ὑπόδειγμα ἠθικῆς καὶ πάσης ἀρετῆς, συνιστῶν τὸ ἀνελλιπὴ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὴν εὐλαβίαν ἐν τῷ νῶφ τοῦ Θεοῦ πάντων παραστάσεων. Ἰδιαζόντως ἡ Α. Σ. προτρέπεται τοὺς ἐν τοῖς χριστιανοῖς αὐτοῦ ἐγγράμματους νὰ συναισθάνωνται τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θεσεώς τῶν, διότι οἱ λο. πολ. λογιζόμενοι αὐτοὺς ὡς ὑπερέχοντας, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν. Ἐπίσης συμβουλεύει τὰς ἐχούσας μόρφωσιν τινὰ καὶ ἐξέχουσιν κοινωνικὴν θέσιν γυναῖκας νὰ παρέχωσιν ἑαυτὰς παράδειγμα χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κων/πόλεως διασκέπτεται, ὡς γνωστὸν, ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κανονικῶν ζητημάτων ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. συγκληθέν Πανορθόδοξον Συνέδριον. Ἦδη τὸ Συνέδριον τοῦτο ἀπεφάνθη περὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία Ἐκκλησία Τουρκορθόδοξος ἐνοῦται μετὰ τῆς Ρώμης», ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδομένη κατωλικὴ «Albina» [Μέλισσα] ἀναγράφει, ὅτι, καθ' ὅς ἔχει ἐκ Ρώμης πληροφορίας, ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἰδρυθεῖσα νέα ὑπὸ τὸν «Παπᾶ-Εὐθύμην» Ἐκκλησία ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Πάπαν μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως ἐγκρίνῃ τὴν τουρκικὴν ὡς γλώσσαν λειτουργικὴν ἤρξαιτο δ'

ἔμα διαπραγματεύσεων πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἡ «Μέλισσα» πιθανολογεῖ, ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις θὰ διορίσῃ τὸν Παπᾶ-Εὐθύμην Πατριάρχην ΚΠόλεως καὶ ἐπιλέγει, ὅτι «οὕτω δὲν ἀποκλείεται ἡ ἔνωσις τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως μετὰ τῆς Ρώμης, ἐκπληρουμένου οὕτω ἀρχαίου πόθου τῶν ἐν Τουρκίᾳ κατολίκων».

Κατὰ τὸ αὐτὸ φύλλον, τὸ σχέδιον τοῦτο τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως διευθύνεται κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνος Πατριάρχου, κατὰ τὰ φαινόμενα δὲ εὐνεεῖται ὑπὸ τῶν Κατολίκων.

ΝΕΑ ΕΙΒΑΙΑ

Ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θαῦμα ἀληθῶς φιλοπονίας ἀποτελῶν Πρωτοπρεσβύτερος τῆς ἐν Manchester τῆς Ἀγγλίας Ἑλληνικῆς Κοινότητος Αἰδεο, κ. Κωνσταντῖνος Καλλίνικος, ὁ καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν πονημάτων παρ' ἡμῖν πασίγνωστος, ἐπρόκειτο πάλιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν θεολογίαν διὰ νέου ἔργου, λειτουργικοῦ τούτου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Χριστιανικὸς ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ». Τὸ σύγγραμμα εἶνε ὀγκωδέστατον (σελίδες 750), τετυπωμένον ἐπὶ ἀρίστου ἀγγλικῆς χάρτου καὶ κεκοσμημένον διὰ 48 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων. Διαιρούμενον εἰς δύο μέρη, ἀποτελεῖται ἐξ ὀκτὼ βιβλίων πραγματευομένων κατὰ σειρὰν περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελλέσεως τοῦ ναοῦ, περὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ, τῆς διακοσμήσεως καὶ τῆς ἱερογραφίας, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων, ἤτοι τῶν ἐν τῇ θεῷ λειτουργίᾳ, τῇ χριστιανικῇ μυσίᾳ καὶ ἐξομολογήσει, τῇ ἱερασίᾳ καὶ τῷ γάμῳ, καὶ περὶ τῶν ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν νεκρῶν ἱερουργουμένων.

Πῶς συγγράφει ὁ Αἰδεο, κ. Κ. Καλλίνικος, εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώσαντας ἔστω καὶ ἐν μόνον ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του. Διὰ τοῦτο κρινόμεν περικτὸν νὰ ἐκπαθῶμεν περὶ τούτου. Ἐκεῖνο ὅπερ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν, εἶνε τοῦτο, ὅτι τὸ ὑπ' ὄψιν πόνημα ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν παρ' ἡμῖν λειτουργικὴν, προτρέπομεν δὲ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, πρὸ παντός δὲ τοὺς κληρικούς μας ἀπαξάπαντας νὰ σπεύσωσι νὰ τὸ ἀποκτήσουν ὡς ἴθισαυρόν ἀληθῆς λειτουργικῶν γνώσεων καὶ ὡς γνώμονα ἐρημνείας καὶ ὀρθῆς κατανοήσεως τῶν ἱεροτελεστιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ βιβλίον πωλεῖται ἐν Ἀλεξανδροῖα, ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φόρου» (Patriarcat Grec, Alexandrie — Egypte), τιμᾶται δὲ σελλινῶν 12.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ
ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Γ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΕΝΤΕΥΞΕΙΣ 11—12 π. μ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΔΡΧ. 80
 } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΦΤ. ΧΡ. 80

Διὰ τοὺς φοιτητάς, τοὺς ἱεροσπουδαστάς καὶ
τοὺς μαθητάς τὰ ἡμῖς

Τύποις «Φοῖνιξ», Σελίου 38, Ἀθήναι